

Szoliva János

Egy mozdulat

Talán csak egy mozdulat,
és zuhanni csak –,
kútba, mélybe,
csönd közé.
És várni, várni,
hogy rám találjon valaki.

Bujkások

Megszüli felhőit az ég,
mindig záporoz valami.
S ha föltámad a szél,
a túloldalra költöznek a fák.

Vihar után
átrendeződnek a dolgok,
a házamban már nem én lakom.

Versben élek,
ott vagyok a sorok között.
Bujkások, hogy észrevegyenek.

Négysoros

Hely vagyok valahol.
Tiszta tér. Virágos park.
Délutáni séta.
Verseimben lépkedek.

Olyan a csönd

Akár a néma sóhaj,
olyan a csönd –,
tiszta hallgatás.

(E versek közlésével emlékezünk a költőre, aki idén lenne 80 esztendő.)